

ani netvrdili. Z toho, že bylo dáno povolení k stavbě, jak ze zjištění vyplývá, zabezpečující stabilitu domu, nelze dovozovati, že jde o případ § 32 cit. zákona o ochraně nájemců, nýbrž že šlo o užitečnější stavbu dle § 1 čís. 4 téhož zákona, avšak této zákon nepřiznal výjimečného postavení, lze tudíž dáti výpověď jen se svolením soudu.

Čís. 1631.

Uzavřely-li ve sporu advokátském strany po té, kdy bylo podáno odvolání, smír bez spolupůsobení advokátů, nelze v tom ještě spatřovati účinné zpět vzetí odvolání.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1922, R I 373/22.)

Do rozsudku krajského soudu ze dne 9. listopadu 1921 vynesly obě strany dne 1., pokud se týče 7. prosince 1921 odvolání. Dne 22. prosince 1921 uzavřely strany bez spolupůsobení advokátů na okresním soudě smír o sporném nároku a vzdaly se odvolání, pročez odvolací soud obě odvolání odmítl. **D ů v o d y:** Smírem ze dne 22. prosince 1921 u okresního soudu pozbyl rozsudek krajského soudu ze dne 9. listopadu 1921 účinnosti a obě strany vzdaly se odvolání již podaných. Ačkoliv pro tento spor bylo zastoupení advokáty nutným, byly strany k tomu ujednání oprávněny, aniž bylo zapotřebí přibrati advokáty, ježto smír jest úkonem dispositivním (§ 1380 obč. zák.) a nucené zastoupení advokátem platí jen pro úkony procesní (§ 26 c. ř. s.). Smírem byl sporný mezi stranami poměr odstraněn, není tedy již právního sporu, který by bylo cestou spornou určití a poněvadž se strany umluvily na tom, aby rozsudek ze dne 9. listopadu 1921 byl zbaven účinnosti, není tu již rozsudku, který by bylo lze přezkoumati. Odvolání, o která tu jde, nemohou tedy býti způsobilým základem pro řízení odvolací. Odvolání však jsou také nepřipustná, poněvadž vzdání se strany působí potud, pokud narovnání jest po právu. Bylo proto odvolání obě dle §§ 472 čís. 2, 473 c. ř. s. v neveřejném zasedání odmítnouti.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by jednal o odvoláních obou stran a rozhodl ve věci samé.

D ů v o d y:

Rekurs jest odůvodněn. V tomto případě nelze přihlížeti k ustanovením §§ 471 čís. 2, 472 a 473 c. ř. s., jelikož odvolání byla podána 1. (7.) prosince 1921, tedy před uzavřením smíru dne 22. prosince 1921. Tato odvolání nebyla tedy podána od stran, jež se vzdaly tohoto opravného prostředku, a proto je nesprávným názor odvolacího soudu, že odvolání jsou nepřipustná. Je-li však tomu tak, přichází v úvahu pouze ustanovení § 484 c. ř. s., o zpětvzetí odvolání. Poněvadž se jedná o spor, ve kterém strany musí býti zastupovány advokáty, mohly by strany dle §§ 27, 74, 75 čís. 3 a 463 c. ř. s. prohlásiti, že berou zpět odvolání, pouze v přípravném spise podepsaném advokátem anebo při odvolacím líčení, což se dosud nestalo. Naopak zástupci stran se zdráhali podepsati onen smír, jak je zřejmo z úředního záznamu ze dne 28. prosince 1921 a v podání trvá zástupce

žalobkyně na vyřízení odvolání a jeho odpůrce navrhuje, by soud první stolice považoval spornou záležitost za vyřízenou, po případě, by předložil spisy odvolacímu soudu. Strany samy ve smíru ze dne 22. prosince 1921 prohlásily, že odvolání mají se vzít zpět, je-li k tomu potřebí podpisu advokátů. Za tohoto stavu věci nelze mít za to, že odvolání zákonným způsobem byla vzata zpět ani není přípustno, odepřítí rozhodnutí o odvoláních ve věci samé.

Čís. 1632.

Ustanovení § 10 vyrovn. řádu nezabraňuje tomu, by za řízení vyrovnacího nebyla povolena vnučená správa pro pohledávku, zajištěnou na nemovitosti již právem zástavním.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1922, R I 466/22.)

Vymáhající věřitel domáhal se pro pohledávku, zjištěnou na dlužníkových nemovitostech, povolení vnučené správy těchto nemovitostí po té, když bylo o jmění dlužníka zahájeno vyrovnávací řízení. Soud první stolice exekuční návrh zamítl, maje za to, že dle § 10 vyr. řádu nelze za trvání vyrovnávacího řízení nabýti na dlužníkově majetku úkojného práva. Rekursní soud povolil vnučenou správu. Důvody: Dle § 11 vyrovn. řádu nejsou zahájením vyrovnávacího řízení dotčena práva na oddělení. Pohledávka, o niž tu jde, jest zjištěna zástavním právem na nemovitostech dlužníkových. Věřitel získal právo na oddělení, pročez nelze použití předpisu § 10, odstavec první, nýbrž § 11, odstavec první, vyrovn. řádu a nelze věřiteli brániti, by neuplatňoval svého zástavního práva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení jest ospravedlněno správnými důvody, k němu připojenými, a poukazuje se tudíž na tyto důvody, jež nejsou vývody stížnosti nijak vyvráceny. Stěžovatel ovšem namítá, že povolení vnučené správy znamená v každém případě založení úkojného práva za účelem zapravení pohledávky věřitelů a to z užitků a důchodů nemovitostí, tedy právo věřitelů na oddělení těchto užitků a přední uspokojení těchto věřitelů bez ohledu na práva zástavní, váznoucí na statku kmenovém. Povolení takového opatření však odporuje prý ustanovení § 10 vyrovn. řádu a proto nelze z ustanovení § 11 odstavec druhý téhož řádu — dle něhož může výkon vnučeného zřízení býti odložen na nejdéle 60 dní — vzhledem k účelu vyrovnacího řízení úsudkem z opaku odvozovati, že je vnučená správa přípustnou. Než § 10 odstavec první vyrovnávacího řádu zapovídá všeobecně povolení nového soudcovského zástavního neb uspokojovacího práva, kdežto § 11 odstavec první uvedeného řádu stanoví výslovně zásadu, že oddělovací práva, jakož i práva na vyloučení věcí, dlužníku nenáležících, zavedením řízení dotčena nejsou, takže je přípustno, by bylo k uskutečnění těchto práv zavedeno a provedeno i řízení vykonávací, ač bez újmy obmezení, stanoveného v § 11 odstavec druhý vyrovn. řádu.